

НА ДОБРИЯ БОГЪ ПОМАГА

Живѣли нѣкога двама съседи: Луканъ и Върбанъ. И кжшитѣ имъ били една до друга, и нивитѣ имъ — една до друга.

— Братко, — рекълъ веднажъ хитриятъ Луканъ на Върбана, — вижда се, че Богъ ни е благословилъ да живѣемъ нераздѣлно. Хайде отъ днесъ заедно да си работимъ нивитѣ и каквото изкараме да го дѣлимъ.

— Добре, братко, — отговорилъ Върбанъ. — Дружната работа по-богатъ плодъ дава и тогазъ и времето по-леко минава.

Сдружили се, заработили. Изорали дружно нивитѣ на Лукана. Ала като почнали да оратъ нивитѣ на Върбана, не шешъ ли, Луканъ изведнажъ се разболѣлъ.

— Брате, зле ми стана, не мога повече, отивамъ си. Дано не умра, но ако умра, на тебе оставямъ нивитѣ си!

И той си отишелъ, а Върбанъ нѣмало шо да прави, изоралъ си самъ нивитѣ. Щомъ ги изоралъ, и болниятъ Луканъ оздравѣлъ.

Узрѣли нивитѣ, люшнали се високитѣ класове.

— Съ злато ще си напълнимъ хамбаритѣ, не съ жито — рекълъ Луканъ. Ха сега да ги пожънемъ!

Ожънали нивитѣ на Лукана, напълнили хамбаритѣ му. Ала тѣкмо да почнатъ да жънатъ нивитѣ на Върбана и

Луканъ пакъ се завайкалъ:

— Брате, пакъ зле ми стана! Дай, Боже, да оживѣя, но ако умра, оставямъ нивитѣ си на тебе!

Легналъ пакъ Луканъ да лежи, а Върбанъ ожъналъ самъ нивитѣ си. Тѣкмо свършилъ работата, и Луканъ оздравѣлъ.

Станало време да оратъ за зимния посѣвъ.

— Сега ще почнемъ съ моитѣ ниви, — казалъ Върбанъ.

Но щомъ заболи ралата, Луканъ заохкалъ:

— Олеле, зле ми стана, какъ ще си ида до кжщи!...

Излегналъ се той, а Върбанъ самъ си избралъ нивитѣ. Щомъ ги изоралъ, и Луканъ оздравѣлъ.

— Ха сега да почнемъ моитѣ! — рекълъ той.

Ала този пжтъ, щомъ ги почнали, Върбанъ се провикналъ:

— Олеле, братко, зле ми стана! Дано остана живъ, но ако умра, оставямъ си нивитѣ на тебе!

И Върбанъ си отишелъ. Побледнѣлъ отъ ядъ Луканъ, че другарьтъ му отговорилъ съ сжщата хитрина, но нѣмало шо да стори. Тѣй двамата съседи се раздѣлили. На Върбана работитѣ пакъ вървѣли добре, защото той билъ трудолюбивъ, но Луканъ билъ мързеливъ и нивитѣ му останали неорани. Пѣкъ и